

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **KV – ULTRAVIA, s.r.o.**
sídlem Bulharská 740/5, 360 01 Karlovy Vary
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kašparem
sídlem Jáchymovská 27/114, 360 04 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, sp. zn. 2RP6526/2016-202001,
č. j. SPU 277111/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, sp. zn. 2RP6526/ 2016-202001, č. j. SPU 277111/2016 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Karlovarský kraj, pobočky Karlovy Vary ze dne 11. 2. 2016, č. j. SPU 003767/2016. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byl podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pozemkových úpravách*“) schválen návrh Komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Hory u Jenišova.

II.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je po obsahové stránce chybné, vychází z chybných skutkových závěrů, z nesprávného právního posouzení věci, a rovněž v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, došlo k procesním pochybením. Napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, jsou zatížena zmatečností a nepřezkoumatelností. Uvedeným řízením a napadeným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť nebyly zohledněny jeho nároky a nedošlo ke scelení jím vlastněných pozemků a zajištění jejich využitelnosti.
3. Žalobce napadal skutečnost, že ve věci byla řada úkonů realizována sborem zástupců, který byl zvolen v počtu 6 členů a doplněn o 2 členy nevolené. V průběhu řízení jeden ze členů zemřel a jeden zanikl, což nebylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplynulo pouze to, že vzhledem k postačujícímu počtu členů sboru zástupců nebyl zvolen náhradník. Pozemkový úřad tedy na uvedenou situaci nijak nereagoval a vadné obsazení sboru zástupců, které je v rozporu s platnou právní úpravou (ust. § 5 odst. 7 a násl. zákona o pozemkových úpravách), žádným způsobem nenapravil. Úkony činěné chybně obsazeným sborem zástupců byly neplatné a nicotné. Žalovaný k těmto námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na zákon 284/1991 Sb. s tím, že sbor byl podle tehdejšího znění zákona (č. 284/1991 Sb.) volen zpravidla na úvodním jednání a jakékoli doplnění počtu členů sboru zákon žádným způsobem neupravoval; protože původní právní úprava umožňovala sudý počet členů sboru a po následném snížení jeho počtu byl sbor nadále schopen zastávat svoji funkci v řízení, nebylo nutné počet členů sboru zástupců doplňovat a jeho úkony v žádném případě nebyly neplatné či nicotné. Žalobce k tomu odkázal na ust. § 24 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách, ze kterého vyplývá, že ustanovení tohoto zákona se vztahují i na řízení o pozemkových úpravách zahájená před jeho účinností, pokud nebyl zpracovaný návrh vystaven k veřejnému nahlédnutí. Žalovaný se proto nemohl dovolávat dřívější právní úpravy, neboť dle odkazovaného přechodného ustanovení měla být aplikována úprava nová, konkrétně ust. § 5 odst. 7 zákona o pozemkových úpravách.
4. Správní orgán I. stupně se dále dopustil pochybení při schvalování plánu společných zařízení ve smyslu ust. § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývalo, že po schválení plánu společných zařízení zastupitelstvem obce Hory došlo k jeho aktualizaci, tj. změně, avšak již nebyl dodržen postup stanovený ust. § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách, tj. předložení plánu společných zařízení sboru zástupců a jeho schválení zastupitelstvem obce Hory.

5. Z ust. § 15 odst. 1 vyhlášky 13/2014 Sb. vyplývá, že plán společných zařízení se zpracuje tak, aby obsahoval přehled všech navržených společných zařízení včetně změn druhů pozemků. Pozemkový úřad uvedl, že změny druhů pozemků navrhoval a předkládal k vyjádření dotčeným orgánům státní správy až dne 2. 12. 2014, a následně již plán společných zařízení nebyl znovu předložen k seznámení sboru zástupců, ani schválen zastupitelstvem obce Hory.
6. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí byla cestní síť pro potřeby zpřístupnění všech pozemků doplněna o doplňkové cesty. Doplňkové cesty jsou zpravidla cestami travnatými, užívanými pouze v souvislosti s obděláváním zpřístupňovaného pozemku, nejsou zpevňovány ani budovány jinou stavební činností. Proto doplnění plánu společných zařízení o tyto cesty nebylo dle žalovaného aktualizací ve smyslu změny základních prvků plánu, a nepodléhalo tudíž opakovanému schválení zastupitelstvem obce. Rovněž doplnění informací k režimu odvodnění polních cest nebylo aktualizací plánu ve smyslu jeho změny. Šlo pouze o informace spojené s již navrženým a schváleným odvodněním polních cest.
7. Dle žalobce z ust. § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách vyplývá, že výčet zde uvedených společných zařízení je pouze demonstrativní. Pod písm. a) jsou pak mimo jiné uvedeny polní nebo lesní cesty, které jsou z povahy věci obdobného charakteru jako cesty, o něž byl plán společných zařízení doplněn. Nebyl proto důvod nově doplněné cesty ze zákonného režimu zpracování a schvalování plánu společných zařízení vylučovat. Rovněž nebylo zřejmé, z jakého důvodu by měly být z režimu zákona vyloučeny informace k režimu odvodnění, které jsou výslovně uvedeny v ust. § 9 odst. 8 písm. c) zákona o pozemkových úpravách. Nadto je z ust. § 9 zákona o pozemkových úpravách a z ust. § 15 odst. 1 vyhlášky 13/2014 Sb. zřejmé, že plán společných zařízení je komplexním dokumentem, který nelze vnitřně členit a jehož jednotlivé části by podléhaly odlišnému právnímu režimu zpracování a schvalování. Pokud tedy byly do plánu dodatečně doplněny cesty a informace o režimu odvodnění, učinil tyto skutečnosti správní orgán I. stupně součástí plánu společných zařízení, a tím nepochybně došlo ke změně plánu. Takto aktualizovaný plán společných zařízení musel být znovu jako celek předmětem zákonem stanoveného procesu uveřejnění a schválení. Vyjádření žalovaného k charakteru cest bylo obecné a nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevyjadřovalo k jejich charakteru v tomto konkrétním případě, a z formulace, že se jedná „zpravidla o cesty travnaté...“, bylo zřejmé, že [žalovaný] možnost, že dotčené cesty mají jiný charakter, nevylučoval. Žalobce dodal, že nebylo zřejmé, zda do plánu společných zařízení byly doplněny změny druhů pozemků, ač dle ust. § 15 odst. 1 vyhlášky 13/2014 Sb. v plánu uvedeny být musí. Pokud se tak stalo, byly tyto změny rovněž provedeny po schválení plánu společných zařízení a rovněž tato změna musela být znovu schválena způsobem stanoveným zákonem. K této námitce se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.
8. Nezákonný byl postup správního orgánu I. stupně založený na argumentu, že ke scelení pozemků žalobce resp. ke směně pozemků za tímto účelem neměl souhlas města Loket. Jednalo se o nesprávné právní posouzení věci, které zakládá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zákon o pozemkových úpravách směnu pozemků souhlasem vlastníka nepodmiňuje. Naproti tomu stanoví povinnost zajistit prostorové a funkční uspořádání pozemků. Pokud tedy pozemkový úřad mylně založil své rozhodnutí na stanovisku města Loket (případně jeho zastupitelstva), zatížil své rozhodnutí vadou, neboť

vycházel ze skutečnosti, která byla pro rozhodnutí ve věci bez právního významu. Z tohoto důvodu se však nezabýval námitkou a požadavkem žalobce na scelení jeho pozemku za účelem dosažení prostorového a funkčního uspořádání pozemků, na nichž se nachází letiště. Žalobcem byl přitom požadavek na scelení pozemků v průběhu řízení opakovaně uplatněn. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že pozemky, s nimiž do pozemkových úprav vstupoval, jsou změnami v rámci pozemkových úprav rovněž dotčeny, aniž by k tomu byl dán a vyžadován jeho souhlas. Ze strany pozemkového úřadu se tedy jednalo o přístup diskriminační.

9. K této námitce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že upřednostnil zájem vlastníka pozemku nad zájmem žalobce, který předmětný pozemek fakticky využívá jako letiště. K tomu žalobce uvedl, že právě v tomto postupu správních orgánů spatřoval pochybení, neboť zájem majoritního vlastníka pozemků v lokalitě, tj. města Loket, upřednostnily nejen nad zájmem žalobce, ale též nad zájmem veřejným. Ač není žalobce vlastníkem všech dotčených pozemků, vlastní v areálu letiště tři budovy, inženýrské sítě a cca polovinu plochy pozemků s provozem letiště funkčně souvisejících. Provoz letiště je též ve veřejném zájmu, neboť letiště je veřejně prospěšným zařízením, jehož provoz je také v zájmu obce Hory, v jejímž územním obvodu se nachází. Žalobce byl rovněž držitelem oprávnění ke zřízení střediska pilotního výcviku. Žalobce se řadu let snažil s městem Loket dohodnout na odkoupení či směně pozemků, přičemž již přípisem ze dne 5. 11. 2003 bylo žalobci potvrzeno schválení směny pozemků zastupitelstvem města Loket, avšak následně se pro změnu stanoviska města Loket již přes veškerou snahu žalobce nepodařilo tento záměr realizovat. Dosud mohl žalobce užívat dotčený pozemek města Loket, který k provozu letiště potřeboval, avšak na základě dosavadního jednání města Loket byla na straně žalobce důvodná obava, že opětovně dojde ke změně stanoviska a užívání tohoto pozemku mu bude znemožněno. Žalobce byl proto přesvědčen, že scelení pozemků způsobem navrhovaným žalobcem je nejen v souladu se zákonem a jeho zájmem, ale též v souladu s veřejným zájmem, který by měl být nadřazen zájmům města Loket, jak vyplývá z ust. § 2 zákona o pozemkových úpravách.
10. Žalobce dále považoval rozhodnutí správních orgánů za nezákonná, neboť návrh komplexních pozemkových úprav v navrhované podobě byl v rozporu s jejich účelem stanoveným zákonem. Podle ust. § 2 zákona o pozemkových úpravách je primárním účelem pozemkových úprav prostorové a funkční uspořádání pozemků ve veřejném zájmu, což žalovaný a správní orgán I. stupně připustili. Schválený návrh pozemkových úprav tento účel neplnil, resp. tento plnil jen ve vztahu k majoritnímu vlastníku pozemků, kterým je město Loket. Uspořádání pozemků ostatních vlastníků v dané lokalitě bylo zcela opomíjeno, tyto pozemky nebyly scelovány, ale naopak štěpeny, čímž docházelo k narušení jejich prostorového a zejména funkčního uspořádání. Ke scelení pozemků města Loket došlo v rozsahu, který je ve zjevném nepoměru ve vztahu k scelení pozemků jiných vlastníků, respektive ke scelování pozemků města Loket došlo na úkor ostatních vlastníků. Postup správního orgánu I. stupně byl tedy ve vztahu k vlastníkům pozemků diskriminační, když byly preferovány zájmy města Loket oproti ostatním vlastníkům pozemků.
11. Konkrétně pozemky žalobce, které historicky tvořily a tvořit by nadále měly funkční celek, využívaný jako letiště, byly návrhem pozemkových úprav rozděleny. Tento předěl představují zejména pozemky parc. č. x, x, x, x, x, x a x ve vlastnictví města Loket a dále pozemek parc. č. x ve vlastnictví České republiky, s nímž hospodáří Státní pozemkový úřad, a pozemek parc. č. x ve vlastnictví paní D. Š.. Nedošlo ani ke scelení dalších

zemědělských pozemků žalobce, které z tohoto důvodu lze jen obtížně využívat k zemědělské činnosti, která je mimo jiné předmětem podnikání žalobce.

12. Zjevná bezúčelnost pozemkovými úpravami navrhovaného uspořádání a jeho absurdita byla umocněna skutečností, že uvnitř pozemku parc. č. x se nachází tři stavby a inženýrské sítě ve vlastnictví žalobce. Výsledkem navrhovaných pozemkových úprav byl tedy stav, kdy je vlastník zbaven přístupu ke svým nemovitostem a reálné možnosti obnovit původní činnost letiště. Tento stav byl zjevně v rozporu s citovaným zákonem a jeho účelem. Pozemkovým úřadem zmiňované zajištění přístupu musí být realizováno přes pozemky třetí osoby a žalobci není poskytnuta žádná právní záruka zachování takového přístupu v budoucnosti. Pozemkový úřad, ačkoliv mu to zákon umožňuje, nezřídil v rámci pozemkových úprav ani věcné břemeno, které by poskytlo alespoň určitou ochranu oprávněným zájmům žalobce.
13. Vyjádření žalovaného k této námitce považoval žalobce za právně bezvýznamné. Žalobce nepochyboval, že ve vztahu k návrhu pozemkových úprav byla zachována kritéria přiměřenosti, což však nijak nevyklučovalo nezákonnost navržených pozemkových úprav v důsledku nenaplnění jejich účelu a nedostatečného zajištění funkčnosti uspořádání pozemků, ani skutečnost, že ve výsledku je žalobce tímto návrhem pozemkových úprav poškozen. Argument, že přístup ke stavbám a inženýrským sítím byl dosud zajištěn, nelze považovat za relevantní důvod, pro který by se touto otázkou neměly správní orgány zabývat, neboť pozemkové úpravy řeší budoucí, nikoliv minulý stav. Nakonec zákon s možností zřízení věcných břemen výslovně počítá a kritériem jejich zřízení nemůže být skutečnost, že dosud nebyly spory ohledně práv, která mají být obsahem věcného břemene. V takovém případě by byla možnost zřízení věcných břemen v podstatě bezpředmětná.
14. Žalobce dále namítal, že došlo nezákonně k zásahu do jeho práv, neboť byl návrhem pozemkových úprav krácen na ceně stávajících pozemků, proti zjevně bezúčelnému scelení pozemků města Loket.
15. Komplexní pozemkové úpravy byly rovněž v rozporu s územním plánem obce Hory, v němž je lokalita s pozemky žalobce a jeho stavbami označena jako letiště Hory. Navrženými pozemkovými úpravami bude plocha letiště, jakož i jeho infrastruktura rozdělena mezi dva vlastníky, z nichž žádný nebude moci samostatně předmětné letiště provozovat. Uvedené letiště historicky slouží svému účelu a má v souladu s územním plánem obce Hory potenciál k dalšímu rozvoji, přičemž zajištění bezproblémového provozu letiště a jeho rozvoj jsou nepochybně ve veřejném zájmu. Návrh pozemkových úprav, kterými byla plocha letiště, včetně vzletové a přistávací dráhy, rozdělena mezi dva vlastníky, byl zcela nepochybně v rozporu s veřejným zájmem. Z tohoto důvodu byl návrh pozemkových úprav v rozporu se zákonem (§ 2 zákona o pozemkových úpravách) i územním plánem obce Hory, a byl také v rozporu s účelem pozemkových úprav jako takových.
16. Jak bylo uvedeno shora, je žalobce vlastníkem budov postavených na dotčených pozemcích. Tyto budovy mají přiděleno číslo evidenční a jsou evidovány v katastru nemovitostí, což je skutečnost, kterou pozemkový úřad v tomto řízení zcela pomíjel. Uvedené budovy jsou připojeny na inženýrské sítě rovněž ve vlastnictví žalobce. Pozemkové úpravy, kterými se pozemky na jedné straně a uvedené stavby včetně inženýrských sítí na druhé straně dostávají do vlastnictví dvou různých osob, jsou rovněž v rozporu s účelem § 506 odst. 1 a dále s § 3056 odst. 1 občanského zákoníku, kdy účelem

citovaných zákonných ustanovení je snaha o spojení vlastnického práva k budově, jinému zařízení a pozemku, na němž se tyto nacházejí, v rukách jednoho vlastníka.

17. Pokud k výše uvedenému žalovaný argumentoval tím, že daný stav zde již existoval a není výsledkem komplexních pozemkových úprav, ale pouze se převádí dosavadní stav, poukázal žalobce na to, že náprava popsaneého nežádoucího stavu, tj. dvojího vlastnictví k pozemkům tvořícím letiště, by měla být v souladu s účelem pozemkových úprav vyřešena právě v rámci pozemkových úprav. K ostatním námitkám žalobce se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí věcně nevyjádřil.
18. Podle žalobce se správní orgány žádným způsobem nevypořádaly s tím, že převážná většina pozemků dotčených návrhem pozemkových úprav je v katastru nemovitostí evidována jako trvalý travní porost, ačkoliv to neodpovídá skutečnosti, neboť značná část předmětných pozemků je zalesněna. Přestože se správní orgán I. stupně touto otázkou zabýval, popsany rozpor uspokojivým způsobem nevyřešil, když do souladu s faktickým stavem byl uveden tento údaj pouze u zlomku dotčených pozemků. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývalo, zda nesouhlas s tímto postupem vyjádřený odborem životního prostředí měl charakter závazného stanoviska či nikoliv, což činilo napadené rozhodnutí opět nepřezkoumatelným.
19. Žalovaný namítal, že žalobce neuvedl, zda se nesprávné označení druhů pozemků týká také pozemků v jeho vlastnictví. K tomu žalobce konstatoval, že se jedná rovněž o některé jeho pozemky. Žalovaný sice odkázal na § 9 odst. 10 zákona o pozemkových úpravách, nevyjádřil se však k charakteru stanoviska odboru životního prostředí. Z odkazovaného zákonného ustanovení vyplývá, že ke stanovisku se přihlíží, nikoliv že by bylo závazné. Souhlasné stanovisko nahrazuje jiné opatření. Charakter zamítavého stanoviska zde řešení není, proto by k němu mělo být při rozhodnutí pozemkového úřadu přihlédnuto, což se nestalo, neboť správní orgány vzaly stanovisko odboru životního prostředí za dané a posouzením námitek žalobce se v tomto směru dále nezabývaly.
20. Žalobce byl přesvědčen o nezákonnosti rozhodnutí i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Podle názoru žalovaného nebyl napadeným rozhodnutím žalobce krácen ve svých právech, jak vyplývá ze spisové dokumentace, jeho nároky byly zohledněny, pouze nemohlo být vyhověno jeho požadavkům, které byly ze strany žalobce uplatňovány na úkor ostatních účastníků řízení.
22. Námitkám žalobce k návrhu komplexních pozemkových úprav nebylo vyhověno, což neznamená, že nebyly projednány. Námitky žalobce k vystavenému návrhu byly projednány s právním zástupcem žalobce dne 5. 11. 2015.
23. Řízení bylo zahájeno podle zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů, kde bylo v § 5 odst. 4 tohoto zákona mimo jiné

uvedeno: „Sbor se volí po zahájení řízení o pozemkových úpravách, zpravidla na úvodním jednání.“ Úvodní

jednání se konalo 17. 6. 1997. V odst. 6 téhož § 5 bylo uvedeno: „Počet členů sboru stanoví pozemkový úřad v rozsahu 5 až 15 členů podle celkového počtu vlastníků a podle rozsahu řešeného území.“ Odkaz na § 5 odst. 7 a násl. zákona o pozemkových úpravách, který vstoupil v platnost dnem 1. 1. 2003 a kde je stanoveno, že počet členů sboru je vždy lichý, nezavazoval pozemkový úřad k úpravě počtu členů sboru zástupců podle nové právní úpravy, neboť sbor byl podle tehdejšího znění zákona (č. 284/1991 Sb.) volen zpravidla na úvodním jednání a jakékoli doplnění počtu členů sboru zákon žádným způsobem neupravoval. Protože původní právní úprava umožňovala sudý počet členů sboru a po následném snížení jeho počtu byl sbor nadále schopen zastávat svoji funkci v řízení, nebylo nutné počet členů sboru zástupců doplňovat a jeho úkony v žádném případě nebyly neplatné či nicotné. Tvrzení o chybně obsazeném sboru bylo zcela irelevantní, neboť sbor není obsazován, nýbrž volen vlastníky pozemků.

24. Dne 16. 12. 2013 byl sbor zástupců vlastníků seznámen se zpřístupněním pozemků v komplexních pozemkových úpravách a v této souvislosti byla cestní síť pro potřeby zpřístupnění všech pozemků doplněna o doplňkové cesty. Doplňkové cesty jsou zpravidla cestami travnatými, užívanými pouze v souvislosti s obděláváním zpřístupňovaného pozemku, nejsou zpevňovány ani budovány jinou stavební činností. Proto doplnění plánu společných zařízení o tyto cesty nebylo aktualizací ve smyslu změny základních prvků plánu, a nepodléhalo tudíž opakovanému schválení zastupitelstvem obce, ani vyjádření dotčených orgánů státní správy. Rovněž doplnění informací k režimu odvodnění polních cest nebylo aktualizací plánu společných zařízení ve smyslu jeho změny. Šlo pouze o informace spojené s již navrženým a schváleným odvodněním polních cest. Postup podle § 9 odst. 11 zákona nebyl porušen.
25. Město Loket pozemek p. č. x (dle návrhu nové p. č. x) vlastnilo před pozemkovými úpravami a vlastní jej nadále, neboť při řízení o pozemkových úpravách požadovalo ponechání pozemku na původním místě a tomuto požadavku bylo možné v rámci tvorby návrhu vyhovět. P. č. x je druhem pozemku trvalý travní porost, proto byl zahrnut do obvodu pozemkových úprav. Žalobce se domníval, že byl rozhodnutím pozemkového úřadu diskriminován, když mu na jeho požadavek nebyl pozemek p. č. x směněn do vlastnictví. Nebylo zřejmé, v jakém zákoně žalobce spatřoval oporu pro svůj postoj, že jeho zájmy jsou nadřazeny zájmu jiného vlastníka, který pouze požaduje pozemek ve svém vlastnictví ponechat na původním místě, zatímco žalobce se domáhá převedení původně cizího pozemku do svého vlastnictví jen proto, že na něm občasně provozuje zájmovou činnost, ve které mu vlastník pozemku dosud nijak nebránil. Nebylo zřejmé, v čem byl postup pozemkového úřadu vůči žalobci diskriminační, zda v tom, že neupřednostnil zájmy sportovní a rekreační činnosti před zájmy vlastníka pozemku, nebo v jiných žalobcem nespécifikovaných důvodech. K opakované námitce scelení pozemků žalobce za účelem prostorového a funkčního uspořádání pozemků, na nichž se nachází letiště, žalovaný zopakoval, že letiště nebylo a není umístěno výhradně na pozemcích žalobce. Pokud žalobce poukazoval na to, že jeho pozemky byly řešením komplexních pozemkových úprav dotčeny, aniž byl k tomu vyžadován jeho souhlas, bylo toto tvrzení v rozporu s dřívějším tvrzením o tom, že pozemky žalobce nebyly sceleny, tedy řešeny.
26. Tvrzení žalobce, že jeho původní pozemky historicky tvořily a tvořit by nadále měly funkční celek, využívaný jako letiště, neodpovídalo skutečnosti. Žalobce vlastnil pozemky

zapsané na LV x, které nebyly součástí letiště, a ani po převedení pozemků z LV x do jeho vlastnictví takové pozemky nevlastnil. Původním vlastnictvím žalobce bylo 13 pozemků ve dvou lokalitách o celkové výměře 2,0901 ha. Na LV x bylo zapsáno 56 pozemků o celkové výměře 9,4315 ha, které byly žalobci v průběhu řízení převedeny do vlastnictví. Z těchto 69 pozemků o celkové výměře 11,5216 ha bylo v návrhu vytvořeno 12 pozemků, umístěných ve dvou původních lokalitách, opět tak, že nezasahují do plochy letiště, stejně jako před zpracováním návrhu. Nelze tudíž tvrdit, že pozemky historicky tvořily a měly by nadále tvořit funkční celek, využívaný jako letiště. Předěl mezi lokalitami umístění pozemků vždycky existoval a zůstal zachován, neboť nově navržené pozemky jsou umístěny převážně na místech pozemků původních, pouze byly sloučeny do větších celků a jeden tento celek 4 nových pozemků má výměru 6,7618 ha. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že nedošlo ke scelení pozemků, a proto je lze jen obtížně užívat k zemědělským účelům. Oproti původní průměrné výměře jednoho pozemku z nároků, která činila 0,1669 ha, má nyní žalobce navrženy pozemky o průměrné výměře 0,9795 ha, což rozhodně nelze považovat za nescelení pozemků. Z výše uvedeného vyplývá, že došlo k naplnění ust. § 2 zákona, když byly původní pozemky významnou měrou sceleny. V případě námitek ohledně uspořádání pozemků města Loket žalobce neuvedl ani nedoložil, jaký konkrétní negativní dopad měl návrh nového uspořádání pozemků na jeho práva. S ohledem na značné množství účastníků řízení je návrh pozemkových úprav vždy kompromisním řešením, v němž nelze 100% vyhovět všem vzneseným požadavkům ze strany vlastníků řešených pozemků. Kritéria přiměřenosti návrhu, uvedená v § 10 odst. 2 až 4 zákona o pozemkových úpravách, byla dodržena. U LV č. x jsou tato kritéria v hodnotách: výměra +2,02 %, cena -3,54 % a vzdálenost +2,27 %. Vlastník není návrhem poškozen.

27. Stavby a inženýrské sítě uvnitř pozemku p. č. x (nové p. č. x), který je zapsaný na LV x ve vlastnictví Města Loket, vždy byly na pozemku jiného vlastníka než žalobce a přístup k nim byl zajištěn. Z doložených dokladů ani z vyjádření žalobce nevyplývalo, že by měl žalobce v minulosti jakékoli problémy s přístupem ke svým stavbám. Nově se o přístupu ke stavbám musí dohodnout vlastníci staveb s vlastníkem pozemku stejně, jako tomu bylo dosud. K zásahu do práv účastníka řízení redukováním plochy stávajících pozemků v žádném případě nedošlo, neboť celková výměra nově navržených pozemků je o 2 330 m² větší oproti nároku.
28. Rovněž bylo z doložených dokladů zjištěno, že postup pozemkového úřadu byl v souladu se schváleným územním plánem obce Hory. V době sepisu vyjádření žalovaného se připravovala změna územního plánu, která však ještě nebyla schválena, a proto nebyla závazná, ale naopak bude výsledky pozemkových úprav respektovat. Tento postup je v souladu s § 9 odst. 15 zákona o pozemkových úpravách. Plocha letiště a jeho infrastruktura měla vždy dva vlastníky a letiště v případě potřeby fungovalo. Tento stav nezaložil návrh pozemkových úprav, ten pouze převáděl stávající stav. Navíc pozemkové úpravy nejsou prováděny proto, aby vyřešily věci týkající se sportovních a zájmových činností, nýbrž jsou jimi řešeny zemědělské pozemky a pozemky, sloužící zemědělským účelům, jak je stanoveno v § 2 zákona, jehož znění žalobce sám citoval. Především pak v té části ustanovení, ve které říká: *„pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy“... „Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.“* Rovněž nebylo namístě tvrzení žalobce, že se pozemkovými úpravami dostávají stavby s inženýrskými sítěmi a pozemek,

na němž jsou vybudovány, do vlastnictví dvou různých osob. Tento stav existoval před pozemkovými úpravami, nebyl jejich výsledkem.

29. Konečně žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl, zda se neuskutečnená změna druhů pozemků týkala i pozemků v jeho vlastnictví. Obecně ke změně druhů pozemků lze odkázat na § 9 odst. 10 zákona o pozemkových úpravách, kde je výslovně uvedeno: „*Pozemkový úřad předloží zpracovaný plán společných zařízení dotčeným orgánům státní správy, které vyzve k uplatnění stanovisek ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení výzvy. K později uplatněným stanoviskům se nepřihlíží. Jejich souhlasné stanovisko nahrazuje opatření (rozhodnutí, souhlas, povolení výjimky) podle zvláštních právních předpisů.*“ Z uvedeného je zřejmé, že nelze klást za vinu pozemkovému úřadu, že změny druhů pozemků nebyly uvedeny do souladu se skutečným stavem v terénu, když k těmto změnám nevydal odbor životního prostředí jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu souhlasné stanovisko, nahrazující opatření podle zvláštních právních předpisů.
30. Žalovaný byl toho názoru, že prvoinstanční řízení i odvolací řízení proběhla v souladu s platnými právními předpisy, a navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

IV.

Replika žalobce

31. Žalobce v podané replice setrval na důvodnosti žaloby. Nad její rámec argumentoval, že žalovaný neuvedl, proč by mělo být významné, o jaký typ prvků plánu společných zařízení se v případě změn jednalo. Žalobce byl přesvědčen, že již z povahy věci se v případě plánu společných zařízení jedná o součást komplexních pozemkových úprav, a právě tento charakter předpokládá, že jednotlivé části plánu společných zařízení se budou řešit v komplexu. Je nepochybné, že doplnění dodatečných prvků ovlivňuje také ostatní prvky, resp. plán jako celek. Je proto logické, že schvalována musí být výsledná podoba plánu společných zařízení, a nikoliv „koncept“, který se může následně změnit či upravovat.
32. Žalobce též uvedl, že žalovaný se ve svém vyjádření vyhnul podstatě argumentace žalobce a redukoval zákonný termín „veřejného zájmu“ na zájmovou činnost. Rovněž nebyl logický argument [žalovaného], že chrání zájem vlastníka na úkor veřejného zájmu, neboť z povahy věci vyplývá, že v rámci pozemkových úprav zájmy vlastníků dotčeny být mohou, a to právě ve veřejném zájmu, event. v zájmu celku.
33. Žalobce byl dále přesvědčen, že nesoulad mezi územním plánem a komplexními pozemkovými úpravami byl dán z důvodů uvedených v žalobě. Nemohl obstát argument žalovaného, že předmětem komplexních pozemkových úprav jsou pozemky sloužící zemědělským účelům, a tudíž se nemusí zabývat pozemky zahrnutými do komplexních pozemkových úprav sloužícími jinému účelu. Takový názor žalovaného nemá oporu v zákoně. Rovněž předpoklad, že se vlastníci pozemků dohodnou, nemůže obstát, neboť důslednou aplikací tohoto argumentu by provádění komplexních pozemkových úprav zcela postrádalo účel, když veškeré vzájemné vztahy mohou účastníci řešit vzájemnou dohodou a zcela, a zcela eliminuje zásadu prosazení veřejného zájmu při provádění komplexních pozemkových úprav.
34. Námitka týkající se odlišného druhu pozemků v evidenci a ve skutečnosti se týká také některých pozemků žalobce, což je patrné z mapových podkladů a zejména z leteckých snímků dané lokality. Z toho, že souhlasné stanovisko odboru životního prostředí nahrazuje opatření podle zvláštních předpisů, nelze dovozovat, že nedoložení souhlasu by

zbavovalo žalovaného, resp. zpracovatele komplexních pozemkových úprav povinnosti uvést údaje do souladu se skutečným stavem.

V.

Posouzení věci soudem

35. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
36. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím souhlasil a žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

VI.

Rozhodnutí soudu

37. Žaloba není důvodná.
38. Žalobce v první řadě v žalobě opakovaně uvedl, že napadené, resp. prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobce, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobce, podrobil přezkumu jejich zákonnosti.

A. Námitky procesního charakteru

39. Žalobce nejprve uplatnil námitky procesního charakteru – nesprávný počet členů sboru zástupců a pochybení při přijímání plánu společných zařízení (dále jen „plán“) podle žalobce spočívající v tom, že po schválení původní verze plánu zastupitelstvem obce Hory došlo k jeho aktualizaci (spočívající v doplnění cestní sítě pro potřeby zpřístupnění všech pozemků), aniž by plán byl opětovně schválen zastupitelstvem ve smyslu § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách.
40. Soud považuje za potřebné předeslat, že podle § 2 s. ř. s. „*ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*“ Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „*kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“ Z uvedených ustanovení je pro posouzení žaloby podané žalobcem v této právní věci podstatné, že soudy ve správním soudnictví, jak je zřejmé z citovaných ustanovení, poskytují ochranu veřejným subjektivním právům, a to v případě fyzických osob veřejným subjektivním právům náležejícím konkrétní fyzické osobě, která tvrdí, že byla na těchto svých právech zkrácena buď přímo napadeným rozhodnutím, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení. Tvrdí-li žalobce, že byl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen v důsledku porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení, pak musí jít o takové porušení ustanovení o řízení před

správním orgánem, které mohlo mít nebo mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Porušení procesních ustanovení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, je-li prokázáno, že bylo žalobci jako účastníku správního řízení zabráněno v možnosti hájit svá hmotná práva, která žalobci náleží a od kterých odvozuje své potencionální dotčení a na jejichž základě byl účastníkem daného řízení. Není možné být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný, je-li v žalobě tvrzeno procesní pochybení správního orgánu, aniž by bylo zcela konkrétně tvrzeno a jasně popsáno, jakým způsobem to které procesní pochybení mohlo zasáhnout do práv žalobce.

41. Optikou shora uvedeného soud nahlížel na žalobcem popsaná údajná pochybení v procesu pozemkových úprav, přičemž námitky žalobce nemohl shledat důvodnými – žalobce nijak nevymezil, jakým způsobem se počet členů sboru zástupců a skutečnost, že doplnění cestní sítě v plánu nebylo schváleno zastupitelstvem, měly dotknout jeho postavení, resp. soudu neozřejmil, jak mu tyto okolnosti bránily v uplatnění jeho práv v řízení. Netvrdil ani žádný vztah mezi pozemky v jeho vlastnictví a doplněním cestní sítě. Soud zároveň zdůrazňuje, že návrh pozemkových úprav byl na závěr předložen samotným vlastníkům, kteří s ním souhlasili výraznou většinou (95,93 %).

B. Námitky hmotněprávního charakteru

42. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nerespektování veřejného zájmu na provozu letiště a upřednostnění zájmů většinového vlastníka pozemků (města Loket) nad zájmy žalobce.
43. V první řadě je nezbytné zdůraznit, že veřejný zájem na provedení komplexních pozemkových úprav v projednávané věci nebyl spatřován v zachování provozu letiště, ale jak vyplývá z prvoinstančního rozhodnutí (viz strana 3) jejich cílem bylo „*scelení a prostorové a funkční uspořádání pozemků po provedených restitucích, vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, zabezpečení přístupnosti pozemků a současně vytvoření podmínek pro ochranu půdního fondu.*“ Soud nemá pochyb o tom, že snaha o provedení nového uspořádání pozemků v území, v němž došlo k restitucím, může být relevantním impulsem pro zahájení řízení o provedení komplexních pozemkových úprav. Právě zahájení a provedení tohoto řízení pak vede k naplnění veřejného zájmu specifikovaného v § 2 zákona o pozemkových úpravách, podle něhož „*pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.*“
44. Je třeba si rovněž uvědomit, že v důsledku komplexních pozemkových úprav nedošlo v areálu letiště k žádné změně, která by zhoršila postavení žalobce oproti stavu, který zde byl před jejich provedením. V době před pozemkovými úpravami byl žalobce vlastníkem

pouze několika dílčích pozemků přilehlých k letišti, pozemky pod letištními budovami a pod plochou letiště již v tomto období vlastnilo město Loket, stejně jako převážnou část zbylých pozemků v daném území. O diskriminaci žalobce oproti jiným vlastníkům proto nemůže být řeč. Zcela správně na tuto skutečnost upozornil žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že „*tvrzení KV-ULTRAVIA, s. r. o., že její původní pozemky historicky tvořily a tvořit by nadále měly funkční celek, využívaný jako letiště, neodpovídá skutečnosti. KV-ULTRAVIA, s. r. o. vlastnila pozemky zapsané na LV 272, které nebyly součástí letiště a ani po převedení pozemků z LV 332 do jejího vlastnictví takové pozemky nevlastnila. Původním vlastnictvím KV-ULTRAVIA, s. r. o. bylo 13 pozemků ve dvou lokalitách o celkové výměře 2,0901 ha. Na LV 332 bylo zapsáno 56 pozemků o celkové výměře 9,4315 ha, které byly KV-ULTRAVIA, s. r. o. v průběhu řízení převedeny do vlastnictví. Z těchto 69 pozemků o celkové výměře 11,5216 ha bylo v návrhu vytvořeno 12 pozemků, umístěných ve dvou původních lokalitách, opět tak, že nezasahují do plochy letiště, stejně jako před zpracováním návrhu. Nelze tudíž tvrdit, že pozemky historicky tvořily a měly nadále tvořit funkční celek využívaný jako letiště. Předěl mezi lokalitami umístění pozemků vždycky existoval a zůstal zachován, neboť nově navržené pozemky jsou umístěny převážně na místech pozemků původních, pouze byly slouženy do větších celků a jeden tento celek 4 nových pozemků má výměru 6,7618 ha. Nelze tedy přisvědčit tvrzení KV-ULTRAVIA, s. r. o., že nedošlo ke scelení pozemků, a proto je lze jen obtížně využívat k zemědělským účelům. Oproti původní výměře jednoho pozemku z nároků, která činila 0,1669 ha má nyní KV-ULTRAVIA, s. r. o. navržené pozemky o průměrné výměře 0,9795 ha, což rozhodně nelze považovat za nescelení pozemků*“ Právě uvedené rozhodovací důvody, z nichž vyplývá dosažení účelu pozemkových úprav i ve vztahu k žalobci, když došlo ke scelení pozemků v jeho vlastnictví a nárůstu průměrné výměry, žalobce v žalobě nijak konkrétně nezpochybnil a omezil pouze na obecné proklamace týkající se neúčelnosti pozemkových úprav či ztíženého fungování letiště. V této souvislosti soud připomíná konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 – 278), podle níž „*soudy nemohou přezkoumávat to, zda by bylo jiné řešení pro účastníky řízení ekonomicky či jinak výhodnější než druhé, neboť takové faktory nejsou zákonnými kritérii, která by musela být zohledněna při vyrovnání vstupních a výstupních nároků.*“ Soud zdůrazňuje, že institut komplexních pozemkových úprav slouží k naplnění cílů vyplývajících ze shora citovaného § 2 zákona o pozemkových úpravách, tj. zejména k racionalizaci využívání půdy, nemůže být využit výlučně k naplňování vůle žalobce, spočívající ve snaze o naprostou změnu vlastnického uspořádání pozemků v areálu letiště oproti stavu před pozemkovými úpravami ve prospěch žalobce na úkor vlastníka převážně většiny pozemků v této oblasti.

45. Důvodnou soud neshledal ani námitku rozporu komplexních pozemkových úprav s územním plánem obce Hory, když žalobce nijak nevymezil, v čem by měl daný rozpor spočívat, krom tvrzení, že v důsledku pozemkových úprav dojde k rozdělení letiště mezi více vlastníků. Jak již soud uvedl shora, daný následek pozemkové úpravy nemají, když i v době před jejich provedením byla plocha a infrastruktura letiště ve vlastnictví rozdílných subjektů. Navíc platí, že i pluralita vlastníků určité plochy nemění nic na nutnosti respektovat způsob jejího využití, který je stanoven územním plánem.
46. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nemohla způsobit ani zcela obecná polemika, že „*převážná většina pozemků dotčených návrhem pozemkových úprav je v katastru nemovitostí evidována jako trvalý travní porost, ačkoliv to neodpovídá skutečnosti.*“ Žalobce nevymezil, v čem se tako okolnost má dotýkat jeho práv, resp. k jakým konkrétním pozemkům v jeho

vlastnictví se vztahuje.

47. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

48. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadoval jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 4. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu